Олег Проців

УДК 649.1

Діяльність громадських мисливських організацій у Снятинському повіті

Практично будь-яка професійна діяльність людини потребує об'єднання з метою відстоювання власних інтересів через вплив на органи влади та лобіювання корисних для певної професійної групи законів тощо. Мисливці завжди були, є і, напевно, в подальшому залишаться вищою суспільною стратою, саме тому їм вдається ефективно відстоювати власні інтереси.

У 1876 році розпочинає свою діяльність «Галицьке мисливське товариство», яке впливає на мисливство всієї Галичини[1]. Практично у всіх 74-х повітах Галичини були організовані філії цього мисливського товариства. Його представники (делегати) розподіляли повіт на ділянки, на яких вони здійснювали нагляд за мисливством. Історія зберегла імена членів товариства, які репрезентували його у Снятинському повіті. У 1883 році громадський нагляд у Снятинському та Косівському повітах представляли Петро Хітш та Станіслав Бричинський.[2] У 1907 році керівництво Снятинською філією обіймав доктор Вернер, якому преса дала таку характеристику: «Він відноситься до людей, які не лише полюють, але намагають причинитись до збільшення поголів'я дичини».[3] Одночасно він був також і керівником Снятинського мисливського товариства. Членами Галицького мисливського товариства у 1897 році були Стефан Мойса-Росохацький (землевласник зі Снятина), Володимир Загурський (землевласник з Джурова), Йозеф Цєлецький (орендар землі з Заболотова).[4] У 1908 році керівником Снятинської філії Галицького мисливського товариства стає Міхал Мойса-Росохацький, заступником обрано Володимира Барбашевського.

---

[1] Проців О. Р. Діяльність Товмацького осередку Галицького мисливського товариства кінця XIX – початку XX ст. // Тлумач: історія та сучасність: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої 800-річчю заснування м. Тлумача (Тлумач, 24 жовтня 2013 р.) / упорядник А.А. Білас. – Івано-Франківськ – Тлумач : Злагода, 2014. – С. 178-181.

[2] Kalędarz myśliwski i rybacki na rok 1888. – Lwów: Galicyjskie towarzystwo łowieckie, 1888. – S.100-101.

[3] Kilka słów z powiatu śniatyńskiego. // Łowiec. – 1907.– № 17. – S.209-210.

[4] Lista delegatów powiatowych // Łowiec. – 1897.– № 2. – S.21.

Для ефективного нагляду за мисливством члени філії поділили між собою нагляд за мисливством у гмінах повіту. Так, Міхал Мойса-Росохацький контролював ведення мисливства у Хлібичині, Демичі, Джурові, Лінеці, Келихові, Рудниках, Трійці, Тростянці, Тулукові і Заболотові; В. Барбашевський – у Будилові, Карлові, Красноставцях, Кулачківцях, Микулинцях, Підвисокій, Потічку, Русові, Снятині, Стецівці, Тулукові, Усті, Відинові; Здіслав Чайковський – у Альбинівці, Белелуї, Ганьківцях, Любківцях, Олешкові, Орелці, Вовчківцях, Задубровцях, Зібранівці; Леон Теодорович – у Барщові, Друкасимові, Княжому, Новосілцях, Попельниках, Рожневі, Тучапах, Затуччі.

Щоб впливати на раціональне та ефективне ведення мисливського господарства вже на перших зборах цього колективу було ухвалене рішення про звернення до старости повіту щодо реєстрації філії та з вимогою прийняття відповідних управлінських рішень для ефективного ведення мисливства у повіті.

Слід відмітити, що було досягнуто порозуміння з Галицьким намісництвом, щодо необхідності проведення консультацій між старостою та делегатом товариства у повіті при вирішенні питань мисливства.[5] Також на зборах було прийняте рішення про звернення до всіх власників мисливських господарств Снятинського повіту з вимогою точного виконання положень мисливського закону, ефективного ведення мисливського господарства, оскільки у Снятинському повіті існували сприятливі кліматичні та географічні умови». Від імені Галицького мисливського товариства нагадували, щоб власник ______ старався збільшити популяцію дичини шляхом боротьби з хижаками та шкідливими тваринами, браконьєрством, через підгодівлю дичини, дотримання термінів полювання. Все це планувалось здійснювати завдяки контактами з делегатом товариства. Товариство взяло на себе зобов’язання – давати поради у галузі мисливства, допомагати реалізовувати

---

[5] Проців О. Р. Діяльність Галицького мисливського товариства в кінці XIX – на початку XX ст. // Проблеми вивчення й охорони тваринного світу у природних і антропогенних екосистемах. Матеріали Міжнародної наукової конференції, присвяченої 50-річчю з часу опублікування регіонального зведення «Животный мир Советской Буковины» (м. Чернівці, 13 листопада 2009 р.). – Чернівці: ДрукАрт, 2010. – С. 216-222.

м’ясо дичини, закуповувати яйця пернатих та по можливості організовувати акліматизацію інших видів дичини. При необхідності про проблеми мисливського господарства слід було повідомляти старості повіту для їх вирішення. Лише спільна праця всіх зацікавлених у розвитку мисливства матиме відповідний ефект».[6]

У 1914 році у Снятинському повіті членами Галицького мисливського товариства були Лешек Банківський, Антоній Тесар, Здіслав Чайковський та Міхал Кшивецький з Заболотова, Казимир Бромірський з Тростянця, Зигмунт Гронзєвич з Снятина, Міхал Мойса-Росохацький з Рудників, Леон Теодорович з Новоселиці. Крім перерахованих фізичних осіб до Галицького мисливського товариства входило «Мисливське товариство Снятин».[7]

З розпадом Австро-Угорської імперії Галицьке мисливське товариство реорганізувалось. Новій владі – Другій Речі Посполитій – не сподобалась назва «Галицьке» і, щоб затерти українську ідентифікацію, його переіменували на «Малопольське мисливське товариство».[8] На засідання Малопольського мисливського товариства 10 вересня 1923 року було обрано делегатів зі Снятинського повіту: Міхал Мойса-Росохацький та Ярузельський,[9] а у 1927 році у Снятинському повіті знову було обрано доктора Міхала Мойса-Росохацького.[10] У 1925 році до Малопольського мисливського товариства було прийнято Стефана Богдановича з села Джурова,[11] а на зборах Малопольського мисливського товариства 3 вересня 1925 року додатково були прийняті Казимир Богданович з Джурова, Здіслав Добек з Трійці, Еміль Голчевський з Снятина, Йозеф Ярозельський з Княжого, Ігнацій Пелецький з Лінець, Тадеуш

[6] Korespondencje. Sprawozdanie z powiatu śniatyńskiego.// Łowiec. – 1909.– № 17. – S.201.

[7] Spis członków i delegatów Galicyjskiego towarzystwa łowieckiego wedle powiatów. – Lwów: polonia, 1914. – S. 55.

[8] Проців О. Р. Діяльність Товмацького осередку Галицького мисливського товариства кінця XIX – початку XX ст. // Тлумач: історія та сучасність: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої 800-річчю заснування м. Тлумача (Тлумач, 24 жовтня 2013 р.) / упорядник А.А. Білас. – Івано-Франківськ – Тлумач : Злагода, 2014. – С. 178.

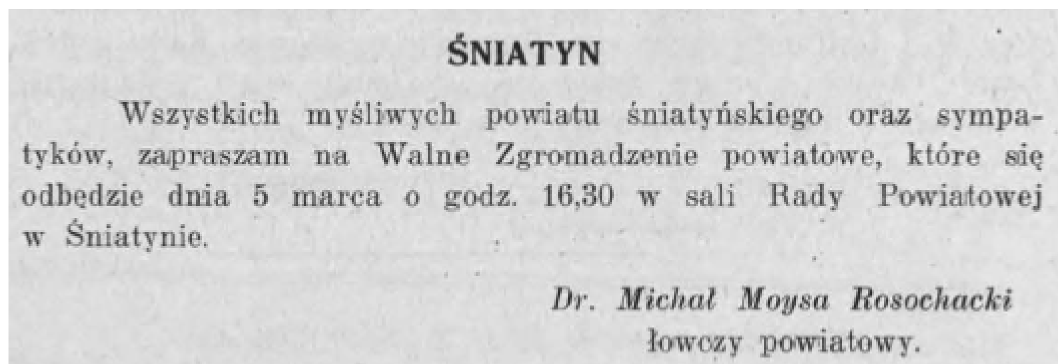
[9] Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału z dnia 10. września 1923.// Łowiec. – 1923.– № 10. – S.159.

[10] Z Centralnego Związku Polskich Stow. Łowieckich.//Łowiec Polski. – 1927. – № 4. – S.60.

[11] Sprawy Towarzystwa Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału w dniu 10. października 1925. // Łowiec. – 1925.– № 10. – S.158.

Теодорович з Потічка.[12] У 1929 році членами товариства були доктор Міхал – Мойса-Росохацкі, Йозеф Ярозельський, Здіслав Чайковські[13],[14].

27 червня 1934 року на нараді Малопольського мисливського товариства делегатами товариства у Снятинському повіті були призначені Здіслав Чайковський з Задубровичів, Войцех Ярозульський з Вовчківців, барон Міхал – Мойса-Росохацкі з Рудників.[15] Також на засідання Малопольського мисливського товариства 13 лютого 1937 року керівником Снятинськогої філії Малопольського мисливського товариства було призначено Міхала – Мойса-Росохацького, а заступником – Титуса Ковальця,[16] а членами філії обрано майора Лешека Банківського, доктора, старшого ветеринарного лікаря Снятинського повіту, пенсіонера, бувшого директора канцелярії у Заболотові Адольфа Стефана.[17] Остання згадка про діяльність Снятинської філії Малопольського мисливського товариства з’явилась в оголошенні про намір проведення загальних зборів товариства на 5 березня 1939 року, куди були запрошенні всі мисливці Снятинського повіту.[18]

ŚNIATYN

Wszystkich myśliwych powiatu śniatyńskiego oraz sympatyków, zapraszam na Walne Zgromadzenie powiatowe, które się odbędzie dnia 5 marca o godz. 16,30 w sali Rady Powiatowej w Śniatynie.

Dr. Michał Moysa Rosochacki
łowczy powiatowy.

З приходом 17 вересня 1939 року на терени Галичини Радянського Союзу припиняє роботу Снятинська філія Малопольського мисливського товариства.

---

[12] Sprawozdanie z posiedzenia Wydzialu w dniu 3. września 1925. // Łowiec. – 1925.– № 10. – S.158.
[13] Poradnik kalendarz myśliwski na1930 rok / pod red. Ejsmonda J. – rok III. – Warszawa: Skład glówny, 1930. – S 203.
[14] Protokuł posiedzenia Wydziału Wykonawczego w dniu 15 marca 1929 roku. //Łowiec Polski – 1929. – № 15 . – S. 258-261.
[15] Protokół posiedzenia Wydziału Wykonawczego z dnia 27 czerwca 1934 r. // Łowiec. – 1934. - № 21-22. – S. 178-179.
[16] Sprawy Towarzystwa Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału M. T. L. w dniu 13 lutego 1937 r. //Łowiec. – 1937. – № 3. – S. 51-53.
[17] Łowieckie rady powiatowe // Łowiec. – 1938.– № 5-6. – S.23.
[18] Korespondencje //Łowiec. – 1939. – № 5-6. – S. 14.

Крім товариства мисливців у Снятинському повіті були й члени «Краківського крайового рибацького товариства». Зокрема, у 1897 році до Краєвого рибальського товариства було обрано землевласника з Вовчківців Богдана Задуровича.[19]

Слід відмітити, що д-р Міхал Мойса-Росохацький крім організаторської роботи у товаристві захоплювався мисливськими подорожами до інших країн, після чого публікував власні спогади у статтях мисливської періодичної преси. Зокрема, у статті «Декілька слів про глухарів» він описував подорож до Відня та полювання у Штирії на глухарів.[20]

На відміну від Галицького мисливського товариства, яке займалось виключно громадською роботою, у Снятині було організоване Снятинське мисливське товариство (1870), статут якого було ухвалено 3 січня 1870 року на загальних зборах товариства та затверджено рескриптом Галицького намісництва 9 квітня 1870 року L. 4575/70. Керівником обрано доктора Кароля Вернера, секретарем – А. Хлавати. У керівництві товариства були Генрик Бек, Юстин Тріхтель, Оділло Данькевич.

Статут мисливського товариства у Снятині визначав:

- назву – «Мисливське товариство у Снятині»;
- офіс товариство розмістився у Королівському вільному місті Снятині;
- метою товариства було підвищення ролі мисливства, чисельності мисливських видів тварин, підтримка влади у галузі мисливства, знищення хижаків, подолання браконьєрства. Товариство зобов’язувалось на орендованих угіддях утримувати мисливську охорону;
- товариство складається з дійсних та почесних членів. Чисельність членів товариства не повинна бути меншою 5 та не більшою 20 членів. На одного члена товариства мало припадати не менше 115 га мисливських угідь, на яких товариство вело мисливське господарство;
- членом товариства міг стати кожен мешканець Снятина, який користувався повагою у громади міста, вміє користуватись зброєю, знайомий

[19] Ruch członków. // Okólnik. – 1897. – № 7. – S. 2.
[20] Coś niecoś o głuszczach. // Łowiec. – 1927.– № 8. – S.150-151.

теоретично і практично з правилами ведення мисливського господарства і добре знає мисливський закон. Почесним членом товариства міг стати кожен довголітній член товариства, який мав особливі заслуги перед товариством. Питання прийому у члени товариства вирішувало керівництво. На члена товариства покладався обов'язок сплати вступного та щорічного внеску, точно виконувати вимоги статуту, правил поведінки та рішення загальних зборів товариства. Члени товариства мали право участі у зборах товариства, право голосувати та бути обраним до керівництва товариства, брати участь у колективних полюваннях, а індивідуально полювати лише за згодою керівництва товариства, право власності на дичину, добуту особисто. Членом товариства переставала бути особа, яка добровільно написала заяву, або яку керівництво товариства виключило. Підставою для виключення є прострочена на 6 місяців сплата членських внесків або на 30 днів прострочена сплата накладеного керівництвом товариства штрафу. Рішення керівництва товариства можна було оскаржити на загальних зборах. Виключений з товариства не мав права на повернення йому членських внесків чи будь-якого майна.

Керівництво товариства здійснюється на загальних зборах. Загальні збори були двох видів: звичайні та надзвичайні. Звичайні збори повинні були відбуватись щороку у лютому місяці, а надзвичайні – при наполягання однієї третьої членів товариства. Після отримання відповідної кількості заяв керівник товариства повинен був на протязі 14 днів скликати членів на збори. До компетенції загальних зборів товариства належало: дати оцінку діяльності керівництва товариства та ревізійної комісії за попередній рік, вибір керівництва товариства та членів ревізійної комісії товариства, ухвалення бюджету товариства (доходи та видатки), розгляд апеляційних заяв, внесення змін до статуту, призначення почесних членів, закриття товариства. Збори товариства були правочинними, якщо на них була присутня лише половина членів товариства, а рішення приймалось шляхом голосування простої більшості від присутніх на зборах. У випадку, якщо збори товариства не відбулись з причини відсутності необхідної чисельності членів товариства, вони повинні були повторно відбутись через 8 днів, при чому повторні збори

вважали правочинними незалежно від кількості присутніх на них членів товариства. Голосування на зборах відбувалась бюлетнями або підняттям рук. Керівництво товариства складалось з керівника, заступника секретаря, ловчого. До його компетенції входило вирішення поточних справ, а головним чином – керування затвердженим бюджетом, прийняття та виключення членів товариства, прийняття на роботу працівників, встановлення суми членських внесків, розгляд скарг та пропозицій членів товариства, комунікація з органами державної влади, контрагентами, інформування членів товариства – де і коли буде проводитись полювання, встановлення виду та чисельності дичини, яку планується добути, скликання зборів, контроль за точним виконанням статуту товариства та правил поведінки, ведення протоколів засідань товариства. Кількість засідань керівництва товариства не регламентується, а визначається керівником товариства. Слід відмітити, що керівництво товариства носило колегіальний характер, так як рішення приймалось виключно шляхом голосування. Всі конфлікти між членами товариства вирішував товариський суд. У випадку закриття товариства всі матеріальні та фінансові засоби повинні бути передані народній школі у Снятині.

Адміністративний рік починався з 1 лютого, а членські внески необхідно було сплатити до 14 лютого. При сплаті внесків секретар товариства і керівник товариства видавали дозвіл на право полювання у мисливських угіддях товариства.

Відповідно до п. 3 Статуту існували певні відрахування наприклад: стріляні (тобто, кошти, які йшли на премії мисливським охоронцям):

- за перший промах –10 грош, другий – 20 грош;
- за добування кабана, козулі – 5 злотих;
- за добування лисиці, борсука – 1 злотий;

за добування зайця, куріпки, слукви – 10 грош.

Встановлювались також штрафи (п.4.) :

- за добування в охоронний термін самця козулі – 10 злотих, самиці козулі – 20 злотих, зайця та пернатих – 5 злотих;
- за полювання з особою, яка не була членом товариства, штраф – 5 злотих;

- за самостійне одноосібне полювання у мисливських угіддях, які призначені для колективних полювань, за перший раз – 10 злотих, другий раз – 20 злотих, за третій раз – виключення з товариства. Такі ж покарання були за полювання в неділю та великі свята;
- по п’ять злотих штрафу призначали для порушників техніки безпеки при поводженні з зброєю (залишення патрона в рушниці після покидання номеру); за факт необережного поводження із зброєю; за ношення зброї із зведеними курками.

Кожен член товариства мав право запросити на полювання гостя з поза меж міста Снятина, але керівник товариства повинен виписати відповідний дозвіл для гостя (п.6). Член товариства, який хотів самостійно полювати на території, призначеній для індивідуального полювання, повинен був повідомити керівника товариства про свій намір. При індивідуальному полюванні дозволялось добути не більш двох зайців і брати для участі у полюванні не більше однієї собаки (п.7). Для організації колективного полювання потрібна була згода 1/3 членів товариства, якщо це не були наперед заплановані товариством полювання. У цьому випадку товариство письмово повідомляло мисливців, які мають бажання брати участь у полюванні, про час та місце та їх збору (п. 8). У мисливських угіддях, де планувалось проведення колективного полювання, щоб не відлякувати дичину, за тиждень забороняли індивідуальні полювання (п. 9).

Кожен член товариства мав досконало знати межі мисливських ревірів, які орендує товариство. Він був зобов’язаний перевіряти дозвіл на полювання та носіння зброї в осіб зі зброєю, яких зустріне у мисливських угіддях. У випадку відсутності відповідних дозволів він має право відібрати зброю та добуту дичину та про цей випадок протягом трьох днів повідомити керівництво товариства. Після Першої Світової війни товариства орендувало такі мисливські угіддя: Устя, Августово, Орелець, Будилів, Снятин-Запруття, Тулава, Микулинці.[21]

---

[21] Statut regulamin i karta prawa polowania towarzystwa łowieckiego w Śniatynie. – Śniatyn, 1921. – 17 s.

На перших повоєнних зборах товариства 20 вересня 1921р. було прийнято рішення дотримуватись статуту, прийнятого у 1870 році. Керівником товариства було обрано Петра Матуша, а секретарем – Владислава Баєра. До керівництва товариства входили Йозеф Кузняр, Антоній Сквіжинський, Йозеф Улановіч. Було прийнято колегіальне рішення про заборону індивідуального полювання на території гміни Снятин від 1 жовтня до 31 січня. Контроль за виконанням вимог законодавства та статуту товариства покладався на керівника товариства, його заступника, мисливську охорону.

Існувала вимога, що під час полювання мисливський охоронець повинен підійти до мисливця, а мисливці-члени товариства мали при зустрічі з ним поставити підпис у спеціальній книзі, яку мисливський охоронець носив із собою. Для заохочення роботи мисливських охоронців кожен мисливець при зустрічі повинен був заплатити 50 грош. Відомо, що ця вимога не була врахована у Мисливському законі, який почав діяти у Галичині 1910 року. Відповідно до затверджених правил Снятинського мисливського товариства про заборону полювання у святкові дні, крім покарання, визначеного законодавством, за невиконання цієї вимоги передбачалось внутрішнє покарання: за перше порушення накладався штраф у розмірі 10 злотих, за друге – 20 злотих, за третє – виключали з товариства.[22]

Слід окремо зупинитись на діяльності багатолітнього керівника філії Галицького, а в подальшому Малопольського мисливського товариства, повітового ловчого, доктора Міхала Мойси-Росохацького. Як свідчить тогочасна мисливська преса, він був не лише вправним мисливцем, трофеї якого брали участь у мисливських виставках, але й залишив багату мемуарну спадщину про полювання у Штирії. Він брав участь у реформуванні мисливської галузі не лише як громадський функціонер, але й також як публіцист-дописувач у мисливській пресі.

---

[22] Statut regulamin i karta prawa polowania towarzystwa łowieckiego w Śniatynie. – Śniatyn, 1921. – 17 s.

У 1932 році він брав участь у полюванні на оленя у Сколе за участю міністра, де здобув роги (гарну вісімнадцятку).[23] Але його найулюбленішим видом полювання було полювання на глухарів. Для отримання найкорисніших умов він подавав оголошення у спеціалізовану мисливську періодику.[24] Слід відмітити, що на полювання він брав з собою й жінку[25]

Toki 1938. Poszukuję pewnego odstrzału kilku głuszców. Łatwe warunki terenowe, komunikacyjne, pożądane Kresy Wschodnie. Cena od głuszca wedle umowy. Dokładne zgłoszenia, Michał Moysa Rosochacki, Rudniki, Zabłotów.

У період з 1925 по 1936 рік щороку Міхал Мойса-Росохацький відбував на полювання до Штирії. Свої мисливські пригоди він описував у статтях, які публікував у часописі «Ловець», що видавався Галицьким мисливським товариством у Львові. Зокрема, вийшли його статті «Токовище 1925 р.» (нарис з моїх мисливських споминів),[26]

DR. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

TOKI 1925

(Obrazki z mojej teczki myśliwskiej)

друга частина «Токовище 1926 року» (спогади з мого мисливського щоденника),[27]

Dr. MICHAŁ MOYSA-ROSOCHACKI

TOKI W ROKU 1926

(szkic z mego dziennika myśliwskiego)

«Декілька слів про глухарів» (1927 р.),[28]

---

[23] Ze Skolego// Łowiec. – 1932. - № 20. – S. 257.

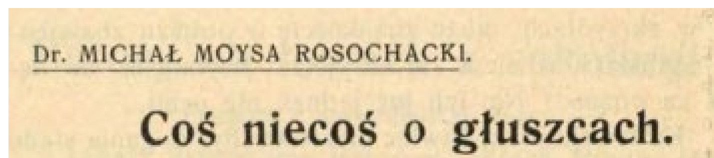
[24] Drobne ogłoszenia i inseraty //Łowiec Polski – 1938. – № 11. – S. 231.

[25] Haleniak. Stanisław Kołomyja, 6 marca 1935.// Łowiec. – 1934. - № 21-22. – S. 178-179.

[26] Toki 1925 (Obrazki z mojej teczki myśliwskiej)// Łowiec. – 1925. - № 7. – S. 103.

[27] Toki w roku 1926 (szkic z mego dziennika myśliwskiego)// Łowiec. – 1926. - № 9. – S. 135.

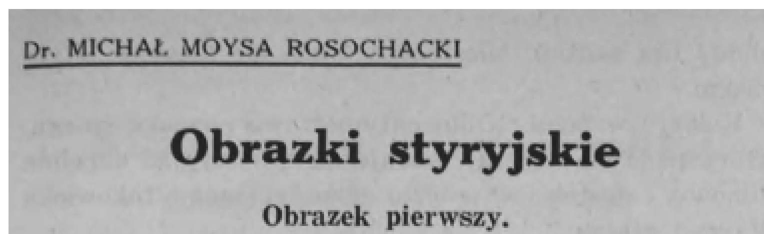
[28] Coś niecoś o głuszcach.// Łowiec. – 1927. - № 8. – S. 150-151.

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI.

Coś niecoś o głuszcach.

у 1929 році вийшла стаття «Спомин про Штирію» [29]

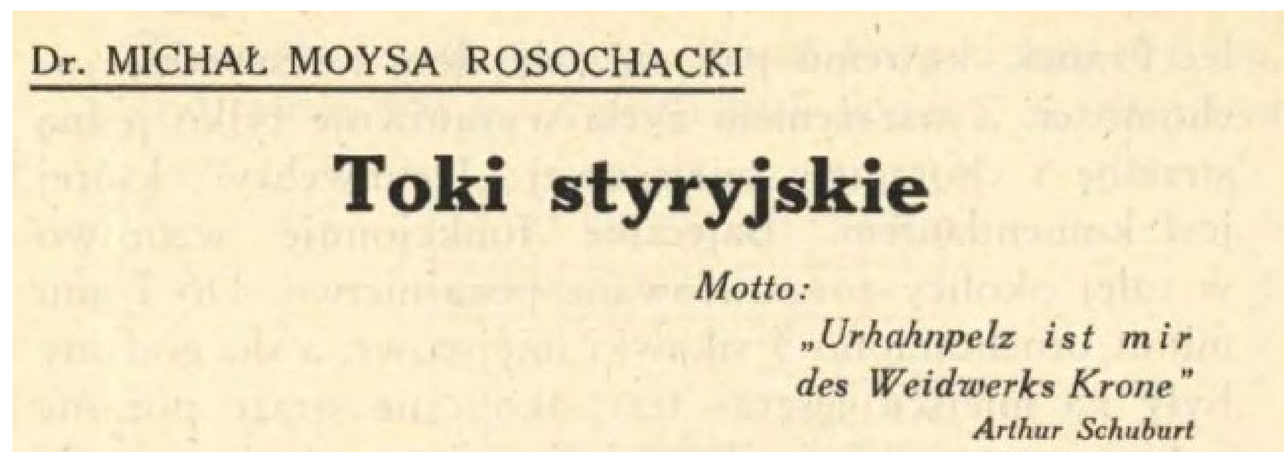

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Obrazki styryjskie

Obrazek pierwszy.

та «Нариси з Штирії».[30]

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki styryjskie

Motto:

„Urhahnpelz ist mir des Weidwerks Krone"

Arthur Schuburt

У 1931 році вийшла праця «Токовище у Штирії».[31]

[29] Obrazki styryjskie// Łowiec. – 1929. - № 11. – S. 173.

[30] Obrazki styryjskie// Łowiec. – 1929. - № 11. – S. 173.

[31] Toki styryjskie// Łowiec. – 1931. - № 11. – S. 169.

148 „Ł O W

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki styryjskie w roku 1932

Motto: „Kto nie doświadczał lub nie doznawał czaru, jaki jest w tych wrażeniach, kto nie widział obrazów, jakie dają toki, i komu nie bije serce na ich wspomnienie, ten nie zaznał najwyższych, najwytworniejszych obrazów, jakie myśliwemu dać może knieja".

Stanisław Zaborowski — „W sercu kniei".

Пізніше у «Ловці» опубліковані його статті «Токовище у Штирії у 1932 році»,[32]

Dr. MICHAŁ MOYSA-ROSOCHACKI

Znów w Styrji na tokach!

«Знову на токовищі у Штирії» (1933 р.),[33]

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Na tokach w Styrji w r. 1934

«На токовищі у Штирії у 1934 році»,[34]

[32] Teki styryjskie w roku 1932// Łowiec. – 1932. - № 11. – S. 148.
[33] Znów w Styrji na tokach! // Łowiec. – 1933. - № 11. – S. 131.
[34] Na tokach w Styrji w r. 1934 // Łowiec. – 1934. - № 11-12. – S. 93.

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki głuszców styryjskich
w roku 1935

«Токовище глухарів у Штирії у 1935 році»,[35]

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki głuszców w Styrji

«Токовище глухарів у Штирії» (1936 р.).[36]

Слід відмітити, що у своїх статтях він описує не лише власні емоційні переживання під час полювання на глухарів, але й також вони мають етнографічну, культурну цінність, так як описано й звичаї країн, де побував Росохацький, мисливське законодавство, розведення дичини.

Власні думки щодо реформування мисливської галузі він окремо сформував у статтях «Польське мисливство перед реформуванням»,[37]

Dr. MICHAŁ MOYSA-ROSOCHACKI

Łowiectwo Polskie przed przełomem

«Хіба?».[38]

DR. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Czyżby?

---

[35] Toki głuszców styryjskich w roku 1935 .// Łowiec. – 1935. - № 7. – S. 75.
[36] Toki głuszców w Styrji //Łowiec. – 1936. – № 7. – S. 121.
[37] Łowiectwo Polskie przed przełomem// Łowiec. – 1933. - № 20. – S. 233.
[38] Czyżby?// Łowiec. – 1933. - № 2. – S. 22.

У статтях «Полювання у Городенці»[39]

Polowanie w Horodeńskiem
Noc zimna, mroźna. Księżyc i gwiazdy świecą, tak iż

та «Дві нагінки у державному лісництві Шешори» [40] описано враження про природу, полювання та організацію мисливського господарства у Косівському та Городенківському повітах. Також Росохацький був одним з 98 осіб, які заснували Перший мисливський інститут у Станиславові.[41]

Про те, що Росохацький був вправним мисливцем, свідчить його участь у мисливських виставках. Зокрема, на ювілейній мисливській виставці у Львові 5-30 вересня 1936 року, присвяченій 60-річчю заснування Галицького мисливського товариства, він представив багату колекцію рогів козулі, добутих у його господарстві.[42],[43].

Самовіданну працю Росохацького було відзначено на центральному рівні у Варшаві на зборах Центральної спілки мисливських товариств, які відбулись 8 лютого 1933 року, за його старання у реформуванні мисливського господарства, зокрема, за друк та розповсюдження рекламних листівок. [44] Також цього ж року за поданням Малопольського мисливського товариства у Варшаві його було нагороджено золотою медаллю за заслуги у галузі мисливства.[45]

---

[39] Polowanie w Horodeńskiem // Łowiec. – 1929. - № 4. – S. 63.

[40] Dwa podchody w Nadleśnictwie Państwowem Szeszory // Łowiec. – 1934. - № 15-16. – S. 123-124.

[41] Sprawozdanie z działalności instytutu łowiectwa za czas od dnia 1.V.1928r. do dnia 1.V.1930r.//Łowiec Polski – 1930. – № 22. – S.448-451.

[42] Mniszek Albert jubileuszowa Wystawa Łowiecka M. T. Ł.z IV. pokazem trofeów łowieckich 5 - 30 września 1936, we Lwowie //Łowiec. – 1936. – № 10. – S. 170-174.

[43] Klasyfikacja eksponatów //Łowiec Polski – 1938. – № 11. – S. 231.

[44] Z Polskiego z wiąz ku stowarzyszeń łowieckich protokół posiedzenia wydziału wykonawczego z dnia 8 lutego 1933 r. //Łowiec Polski – 1933. – № 6. – s. 68-69.

[45] Z Polskiego Związku Stow. Łowieckih// Łowiec. – 1933. - № 2. – S. 22.

Z Polskiego Związku Stow. Łowieckich

Na wniosek Małopolskiego Towarzystwa Łowieckiego, nadał Zarząd Polskiego Związku Stowarzyszeń Łowieckich w dniu 2 grudnia 1933:

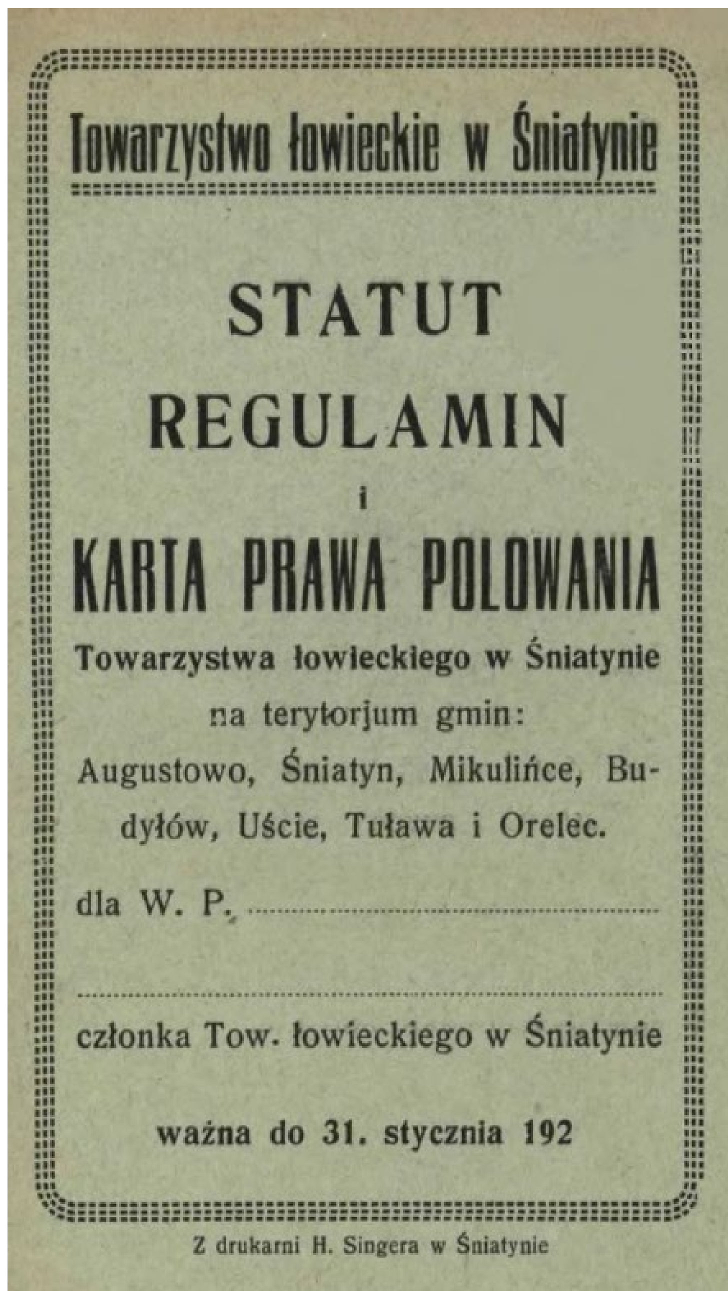
I. Złoty Medal Zasługi Łowieckiej.

1) Cyrylowi Czarkowskiemu-Golejewskiemu,
2) Dr. Michałowi bar. Moysa-Rosochackiemu,

Повідомлення про нагородження барона М. Мойса-Росахацького Золотою медаллю за заслуги у мисливстві.

Слід відмітити, що крім художніх описів полювань у повіті залишились й картини, які передавали гарні емоції під час полювань. Зокрема, художник Дачинський намалював картину «З полювань на Покутті».[46]

[46] Notatki literacko-artystyczne.// Gazeta lwowska. – 1898. – № 45. – S.3.

Towarzystwo łowieckie w Śniatynie

STATUT

REGULAMIN

i

KARTA PRAWA POLOWANIA

Towarzystwa łowieckiego w Śniatynie

na terytorjum gmin:

Augustowo, Śniatyn, Mikulińce, Budyłów, Uście, Tuława i Orelec.

dla W. P. ....

....

członka Tow. łowieckiego w Śniatynie

ważna do 31. stycznia 192

Z drukarni H. Singera w Śniatynie

Титульна сторінка статуту та правил полювання Снятинського мисливського товариства

Uchwały Walnego Zgromadzenia

Towarzystwa łowieckiego
w Śniatynie

z dnia 20. września 1921 r.

1. Nie wolno polować w pojedynkę na terytorjum gminy Śniatyn od 1. października do 31. stycznia.

2. Prezes towarzystwa lub tegoż zastępca kontroluje przestrzeganie przepisów statutu i regulaminu przez p. p. Członków i straż łowiecką.

3. Za każdorazowe wizowanie książeczki legitymacyjnej strażnika polowania — płaci każdy polujący strażnikowi 50 gr. celem zachęty do lepszego pilnowania rewiru.

Program

POLOWAŃ GREMJALNYCH

na sezon 192

1. /10 Uście
2. /10 Augustowo
3. /10 Orelec
4. /11 Budyłów
5. /11 Śniatyn-Zaprucie
6. /11 Tuława
7. /11 Orelec
8. /12 Uście
9. /12 Budyłów, Mikulińce pola
10. /12 Augustowo
11. /12 Mikulińce, Budyłów za Prutem
12. /1 Uście
13. /1 Śniatyn-Zaprucie
14. /1 Orelec
15. /1 Mikulińce, Budyłów, Uście łęgi

Za Towarzystwo łowieckie w Śniatynie

sekretarz prezes

Програма полювань у Снятинському мисливському товаристві